

«Το μόνο ταξίδι της ζωής του»

Μέρος τρίτο (3)

Το χωριό μου ήταν μακριά και το ταξίδι ήταν πολύ μεγάλο. Ο Θύμιος έκανε το άλογο να τρέχει γρήγορα. Μάλλον φοβόταν κι αυτός ότι δεν θα προλαβαίναμε τον παππού. Ο παππούς μου ήταν άρρωστος και έπρεπε να πάμε γρήγορα.

Καθόμουν στο πίσω μέρος του αλόγου και φοβόμουν ότι θα πέσω. Κρατούσα τον Θύμιο από τη μεγάλη κόκκινη ζώνη που είχε στη μέση του. Ήταν φθινόπωρο και ήδη σκοτείνιαζε, ήταν σχεδόν βράδυ. Είχε πολύ αέρα εκείνη τη μέρα. Τα φύλλα των δέντρων, άλλα καφέ

κι άλλα χρυσά, έπεφταν από τα δέντρα. Όσα ήταν ήδη κάτω χόρευαν από τον αέρα που φυσούσε. Σύντομα είδα το φεγγάρι να ανεβαίνει στον ουρανό.

Όσο ήμουν πάνω στο άλογο, ο Θύμιος δεν μιλούσε καθόλου. Ήμουν πολύ κουρασμένος. Κάποια στιγμή ακούμπησα το κεφάλι μου στον ώμο του Θύμιου και με πήρε ο ύπνος. Δεν ξέρω πόση ώρα κοιμήθηκα, αλλά πρόλαβα να δω ένα όνειρο. Ήταν εφιάλτης, ένα πολύ κακό όνειρο που με έκανε να τρομάξω και να νιώσω μεγάλο φόβο. Είδα τον παππού μου να παλεύει με τον θάνατο. Ο παππούς φορούσε άσπρα ρούχα και ο θάνατος φορούσε ένα μαύρο σεντόνι.

Όταν ξύπνησα ήταν ήδη μέρα. Είδα μπροστά μας το χωριό. Ήταν σαν ζωγραφιά, σαν να το ζωγράφισε ένα μικρό παιδί. Στο βάθος ήταν τα ψηλά βουνά, πράσινα και όμορφα. Στη μέση, μπροστά μας, ξεκινούσε το χωριό. Τα όμορφα, μικρά σπίτια του ανέβαιναν πάνω στο βουνό. Καπνός έβγαινε από κάποιες καμινάδες.

Όταν φτάσαμε στο σπίτι του παππού ήταν πια μεσημέρι. Κατέβηκα από το άλογο και πήγα στο σπίτι. Ο Θύμιος πήρε το άλογο και πήγε να το φροντίσει. Μπήκα στο σπίτι. Δεν άκουσα τίποτα, κανένα θόρυβο, καμία φωνή. Μόνο σιωπή και ηρεμία.

Το πρώτο δωμάτιο του σπιτιού ήταν το σαλόνι. Κοίταξα τον καναπέ και το τραπέζι. Δεν είδα τα πράγματα του παππού εκεί. Κοίταξα δίπλα στην πόρτα, εκεί που αφήναμε τα παπούτσια μας. Τα παπούτσια του παππού έλειπαν, δεν ήταν εκεί. Γιατί έλειπαν τα παπούτσια του παππού; Άρχισα να ανησυχώ. Δεν ένιωθα καλά. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια μου. Μήπως ο παππούς ήταν σε κάποιο ταξίδι; Μα αυτό δεν γίνεται. Ο παππούς δεν ήταν καλά. Γι' αυτό ήρθα με τον Θύμιο στο χωριό, επειδή ο παππούς ήταν άρρωστος και ήθελε να με δει. Δεν μπορεί να ήταν σε ταξίδι.

Ξαφνικά, άκουσα τη φωνή της γιαγιάς μου. «Ποιος είναι εκεί;» Η γιαγιά βγήκε από την κουζίνα και ήρθε στο σαλόνι. «Εσύ είσαι, παιδί μου;» είπε έκπληκτη. Δεν περίμενε να δει εμένα. Την κοίταξα καλά. Ήταν στεναχωρημένη. Φαινόταν λυπημένη και κουρασμένη. Στα χέρια κρατούσε ένα μεγάλο κουτάλι. Τα μαλλιά της ήταν άσπρα και τα είχε πιάσει σε έναν μεγάλο κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Είχε πολλές ρυτίδες γύρω από τα λυπημένα της μάτια.

Έτρεξα στην αγκαλιά της. Με πήρε αγκαλιά. «Εγώ είμαι, γιαγιά μου», είπα με δάκρυα στα μάτια. «Πού είναι ο παππούς; Είναι καλά;»

«Όχι, δεν είναι καλά, αγόρι μου», είπε η γιαγιά και πήγε και κάθισε στον καναπέ. Έπεσε στον καναπέ σαν να μην μπορούσε να σταθεί άλλο όρθια. Πέταξε το κουτάλι στο τραπέζι και έπιασε το πρόσωπό της με τα χέρια. «Δεν είναι καλά».

«Τι έχει, γιαγιά;» Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που έβλεπα τη γιαγιά μου τόσο λυπημένη. Η γιαγιά μου ήταν πάντα δυνατή και γενναία. Δεν στεναχωριόταν ποτέ. Ήταν πάντα δυνατή και κάπως σκληρή. Ό,τι κι αν γινόταν, η γιαγιά μου έκανε πάντα τα πράγματα καλά.

«Είναι άρρωστος. Αυτή τη φορά φοβάμαι». Η γιαγιά ξαφνικά κάθισε πίσω. Έσφιξε τα δόντια και το πρόσωπό της πάγωσε. Σηκώθηκε απότομα. «Έλα να με βοηθήσεις να μαγειρέψω. Πήγαινε να φέρεις νερό».

«Γιαγιά, τι λες; Δεν μπορώ να σε βοηθήσω». Η γιαγιά πάντα έτσι έκανε όταν υπήρχε κάποιο πρόβλημα ή όταν γινόταν κάτι κακό. Άφηνε το πρόβλημα στην άκρη και έκανε κάτι άλλο. Σαν να ήταν όλα καλά. «Θέλω να δω τον παππού», είπα δυνατά και θυμωμένα. Πού είναι;»

Η γιαγιά δεν μίλησε. Στάθηκε λίγο χωρίς να μιλάει. «Τον ξέρεις τον παππού σου», είπε τελικά. «Είναι στο αγαπημένο του μέρος, στη Μπαήρα, πάνω στο βουνό».

Δεν περίμενα να ακούσω τίποτα άλλο. Αμέσως έτρεξα και έφυγα. Βγήκα από το σπίτι και άρχισα να τρέχω προς το βουνό. Πήγαινα να βρω τον παππού μου.

Η Μπαήρα είναι ένα μικρό βουνό, ένας λόφος. Είναι πάνω από το σπίτι του παππού μου, προς τα βόρεια. Γύρω από αυτό το βουνό υπάρχουν σπίτια. Εκεί μένουν οι πλούσιοι του χωριού. Έχουν όμορφα σπίτια, μεγάλα, φτιαγμένα από πέτρα. Έχουν μεγάλες αυλές και κάποιοι έχουν και υπηρέτες, ανθρώπους που κάνουν τις δουλειές του σπιτιού ή πάνε στα χωράφια. Πάνω στο βουνό, στην κορυφή του, έχει πολύ ωραία θέα. Από τη μία μεριά βλέπεις όλο το χωριό να απλώνεται στα πόδια σου. Από την άλλη μεριά βλέπεις τα ψηλά βουνά στα δεξιά και το μεγάλο δάσος στα αριστερά. Πιο πέρα, στο βάθος, βλέπεις λιβάδια και κάμπους. Αν ο ουρανός είναι καθαρός, αν δεν βρέχει και δεν έχει ομίχλη, τότε μπορείς να δεις πολύ μακριά. Βλέπεις μια πόλη και στον ορίζοντα φαίνεται η θάλασσα.

«Από αυτό το βουνό μπορείς να δεις όλο τον κόσμο», έλεγε πάντα ο παππούς μου. Γι' αυτό, η Μπαήρα ήταν το αγαπημένο του μέρος. Όταν δεν είχε δουλειά ή όταν δεν έπαιζε με μένα, πήγαινε συνέχεια εκεί, στο βουνό. Καθόταν σε έναν βράχο και κοίταζε τη θέα. Και σκεφτόταν. Όταν ήταν λυπημένος, η θέα τον έκανε χαρούμενο, του έδινε χαρά. Όταν ήταν θυμωμένος, τον έκανε ήρεμο. Όταν ήταν χαρούμενος, όλος ο κόσμος χαιρόταν μαζί του.

Τώρα που ο παππούς μου ήταν άρρωστος, μήπως πήγε στο βουνό για να τον κάνει καλά; Δεν ήξερα την απάντηση, αλλά ήθελα πολύ να δω τον παππού μου. Ήθελα να του μιλήσω, να δω τι κάνει, πώς είναι. Ήθελα με κάποιον τρόπο να τον βοηθήσω να γίνει καλά.

Πέρασα τα τελευταία σπίτια του χωριού και τα τελευταία δέντρα του. Άρχισα να ανεβαίνω στο βουνό. Μετά από λίγη ώρα έφτασα επάνω, στην κορυφή του. Κοίταξα γύρω μου και έφαξα να βρω τον παππού μου. Είδα τον παππού μου να είναι πεσμένος κάτω, στο έδαφος, δίπλα σε έναν βράχο. Τρόμαξα πολύ, με έπιασε μεγάλος φόβος.

Γιατί ήταν ο παππούς μου κάτω, στο έδαφος; Δεν ήταν καλά; Έτρεξα σε αυτόν γεμάτος αγωνία.

Ερωτήσεις:

1. Τι όνειρο είδε ο ράφτης όταν ήταν πάνω στο άλογο;
2. Ποιον βρήκε στο σπίτι ο ράφτης, όταν έφτασε; Τι του είπε;
3. Πού πήγε ο ράφτης, όταν έφυγε από το σπίτι. Γιατί;